

до данас постоје у савршенијем облику, испунио их је и допунио Господ наш Исус Христос.

Дакле, он је испунио овај велики закон, дакле, није нестало ни најмање словце закона. Испуњавајмо овај закон, следујмо закону приношења на жртву Богу свега најдрагоценијег и најжељенијег за нас. Не привезујмо себе земаљским навикама, заволимо

сиромаштво, заволимо да останемо непознати, одрецимо се ма какве славе, не тражимо славу од људи, већ од Бога, од самог Господа нашег Исуса Христа.

Уколико испунимо, уколико сву силу своје љубави дамо Њему, бићемо Његови ученици, Његови пријатељи, бићемо у вечној заједници са њим, када се заврши наш земаљски удео.

старац Јефрем Аризонски О СВЕТОЈ ТАЈНИ ИСПОВЕСТИ

Не треба на исповести ништа скривати, треба савладати ово искушење, јер сви ми осећамо стид, први ја. „Како да му кажем о томе?“ А у самој суштини то није ништа страшно. Пролази буквално минут, један тренутак – и човек је слободан, а онда размишља: „Па зашто ми је то било толико тешко? Шта ми је сметало?“ А сметао је ђаво, који не жели да ти видиш светлост свештене и очишћујуће исповести, да задобијеш опроштај и просвећење. Ђаво се увек радује неискрености. Лопови не краду по дану, него скоро увек по ноћи. Тако се и демони крију под покровом неискрености, нападају одатле и наносе штету.

Већ сам говорио о томе како сам исповедао човека на самрти. То је била нарочита милост Божија, што нас је просветлио и томе су човеку у последњи тренутак били постављена важна питања и он је исоведио тешке, смртне, грехе.

Желим да кажем да ми често очекујемо последњи тренутак да

исповедимо оно што нас тишти. А треба се раније припремити! Када идеш на спавање, да ли си уверен да ћеш се пробудити? А ако одједном настане земљотрес или надође поток и удавиш се? Идеш улицом – и одједном губиш свест, падаш, удараш главом и не можеш се подићи. А колико саобраћајних несрећа и колико само људи гине! Неког може ударити инфаркт – и готово! Зар у таквим условима човек може позвати свештеника да би се исповедио?

Ослепљује нас тамно искушење, заводи нам ум, савест, мисао, покрива тамом незнања, страшним заборавом, спречава нас да бринемо о спасењу душе, губимо смисао живота. Сви ми, а понајпре ја, веома добро знамо да је наш живот ништаван и несталан. Видимо људе, видимо како они умиру, како их сахрањују, идемо на гробља и добро знамо да ћемо и сами тако завршити. Добро знамо Свето Писмо, да ћемо се лицем у лице сусрести са јеванђелском Истином, али упорно се удаљујемо од Бога!

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАЗНОГЛАВНИ ПРАЗНИЦИ СРЕТЕЊЕ

Лк. 2:22–40 зач. 7; Јевр. 7:7–17, зач. 316.

свешти Лука Кримски
БЕСЕДА НА СРЕТЕЊЕ

Не мислиће да сам дошао да укинем Закон или Пророке: нисам дошао да укинем нешто да испуним. Јер заиста вам кажем: Док не прође небо и земља, неће нестати ни најмањег слова или једне ирше из Закона док се све не збуде.
(Мт. 5, 17 - 18)

Ове речи Господа нашег Исуса Христа вероватно код многих побуђују недоумицу. Како то Господ говори да неће нестати ни најмањег слова из Закона, док се све не збуде? А зар много тога у Старозаветном Закону, који је дат кроз Мојсија, није променио сам Господ Исус Христос? Зар су се до сада сачували, па чак и код Јевреја, ти обичаји, испуњење оних захтева закона, која су била на снази у старо време?

Данашњи велики празник Сретења Господњег даје ми повод да објасним ове Христове речи и одагнам ваше смућење и збуњеност.

У древно време људи су приносили животиње на жртву Богу. Већ су синови наших прародите-

ља Адама и Еве, Авел и Каин приносили на жртву Богу теляд и јагањце. И то је било тако за дуго дуго време, дуга хиљадугодишта...

Шта су представљале те прве жртве? Оне су изражавале страх Божији у људима, изражавале преклањање људи пред Богом. Уз то, оне су биле још и жртве умилоствљења. Управо зато су оне праобразовале једину истиниту жртву умилоствљења, коју је на Голготи принео Господ и Бог наш Исус Христос. Својом Крвљу Он је помирио људе са Богом и умилоствиво Бога.

Прошло је много, много векова и кроз Мојсија је Бог дао детаљан закон о жртвоприношењима, изложен у Левитској књизи. И од тада, па све до Христовог доласка, јеврејски народ је испуњавао овај закон о жртвоприношењима.

Али дошло је време, доста касније, када је Бог дао нови закон, проширенији и продубљенији, него закон о жртви, који је дао кроз Мојсија. Мојсију је заповедио да

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Њему, великом Богу, посвети свако мушко прворођено у јеврејском народу. Да испуне овај закон дошли су у Јерусалимски храм Пресвета Богородица са Богомладенцем Исусом, да би Младенца, као Првенца, посветили Богу. Било је пуно, јако пуно такве деце, посвећене Богу. Али ово је посвећење било највеличанственије, једино истинско посвећење Богу, Самог Сина Божијег, Бога Логоса, оваплоћеног у човечијем телу.

Велики је био овај закон, али и он је већ отишао у вечност, јер га више ни сами јевреји не испуњавају; ни они више не посвећују своје првенце Богу; ни они више немају левитско свештенство, којим се у древна времена мењало истинско посвећење сваког прворођеног младенца мушког пола на служење Богу. За служење Богу били су уведени левити, наследници колена Левијева; они су непосредно били посвећивани Богу, а сва остала деца, која су само била приношена у храм, испуњивала су се приношењем на жртву јагњета или два голубића.

Ни ово одавно не постоји.

Након Господа нашег Исуса Христа, завршило се и левитско служење, завршило се посвећивање јеврејске деце Богу за служење Њему. Али, да ли из овога следи, да је закон до дана данашњег остао неиспуњен? Следи ли да треба да сумњамо у истинитост Христових речи, да ни најмање слово у закону неће проћи, док се све не испуни? Јер закон – и Стари Завет и Нови Завет су вечни и биће испуњени.

А како се испуњава сада овај

закон на нама, хришћанима, закон укидања левитског свештенства? Зар се он не тиче нас? Тиче нас се, и то директно и непосредно, јер какав је био дубоки смисао тога закона о посвећивању јеврејске прворођене деце Богу?

Дубоки смисао тога закона се састојао у томе што је он обавезивао Израил да посвећује Богу оно најдраже, оно највољеније, јер зар није од свега драже, зар није од свега вољеније, у свакој породици на свету, дете које се прво роди? Управо ово посвећивање тога, најдрагоценијег Богу се и захтевало законом.

А шта од нас Бог захтева овим законом? Захтева да Му посветимо оно најдраже, највољеније за нас. А шта волимо, кога волимо, више од свега? Зар не наше ближње: оца, браћу, сестре, децу своју? Свакако њих. А шта још волимо, нарочито дубоком љубављу? Све оно што разнежује и негује наше тело: волимо све насладе тела, волимо богатство, које пружа могућност да удовољимо похоти тела, ми смо привезани за богатство, високо га ценимо.

А људи силнијег духа, духовнији цене и друге ствари: цене част, цене славу, ону славу које су се удостојили велики научници, уметници, музичари, песници. И ми више од свега волимо оно што смо поставили себи за циљ живота. Свако прави план свога живота и десетине година се усрдно труди да га оствари. Срећа у испуњењу тога плана је човеку од свега дража, док је неуспех у овоме делу највећа несрећа и јад.

И ето, Господ и Бог наш Исус

Христос од нас захтева, као што је и тада захтевао од Израиља, да му посветимо све најдраже, највољеније и најцењеније за нас, да посветимо Богу славу и част, да би даровали и подизање зграде свога благостања.

Он је чак изговорио и неке, рекло би се, сурове речи: „Ако неко дође мени и не мрзи оца својега, и матер, и жену, и дјецу, и браћу, и сестре, па и живот свој, не може бити мој ученик“ (Лк. 14, 26). Не може да буде близак Христу, не може да буде Његов пријатељ, Његов ученик. Видите ли какав огроман захтев поставља Господ и Бог наш Исус Христос: Он захтева да ми љубав према Њему, служење Њему ставимо изнад иједне друге љубави, иједне друге привезаности наше, да Га волимо далеко више него најближе нам људе, јер дух свети је ревносан, не жели да се наша љубав према Богу дели са љубављу према блиским нам људима, захтева свецелу љубав за Себе.

Шта пак, значе окрутне речи о мржњи према нашим ближњим?

Свакако да Христос не говори о мржњи у буквалном смислу! Он никада никога није учио мржњи. Ово означава само то да треба да поставимо своју љубав према ономе што је за нас најдрагоценије, далеко испод љубави према Богу. Могу се волети, могу се и требају волети билски људи, али не да их волимо више него Бога. Веома многи људи су следовали овом високом Христовом захтеву. Они су изистински остављали своје домове, остављали своје породице и одлазили у дивље афричке пустиње или северне ру-

ске шуме. Такви су били сви преподобни.

А било је и других: било је и великих људи, који се у време гоњења нису плашили да и живот свој дају за Христа – и давали су га у страшним и ужасним мучењима, која не можете ни да замислите. Било је мајки – раније нероткиња – које су, умољавајући Бога да разреши њихову неплодност обећавали да ће дете посветити Богу. Таква је била света Нона, мајка светог Григорија Богослова, таква је била света Марта, мајка светог Симеона Дивногорца. Још нам је из Старог Завета позната жена, која је умолила Бога да је ослободи неплодности. То је била Ана, велика Ана, мати пророка Самуила.

Видите како су ови подвижници побожности у потпуности испунили закон Христов, онај закон чији је заматак био посвећивање првенца Богу.

Рећи ћу да Господ наш Исус Христос није дошао да разори закон, већ да га испуни; а на словенском језику испунити значи допунити, усавршити. Својим новим законом, не само да је потврдио, већ је и необично продубио закон посвећења прворођених Богу, узвео испуњење тога закона на недосежну висину, ону висину на коју су усходили велики мученици, велики светитељи и преподобни.

Закон о жртвама није укинут, жртве настављају да постоје у далеко важнијем и светијем облику.

И све то може да се каже у односу на оне старозаветне законе, који су престали да постоје: они